

ת"פ 63995/06/22 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד ג'אבר טרשאן -בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 63995-06-22 מדינת ישראל נ' טרשאן(עציר)
תיק חיצוני: 3909/2022

בפני כבוד השופט יובל ליבדרו
המאשימה:
מדינת ישראל-פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד אסף בר יוסף
נגד
הנאשם:
ג'אבר טרשאן -בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד עידו פורת

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") בעבירה של נשיאה והובלת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. במסגרת הסדר הטיעון הגיעו הצדדים להסדר עונשי חלקי במסגרתו הוסכם שהמאשימה תגביל עצמה בטיעוניה לעונש של 24 חודשי מאסר בעוד שההגנה תטען לעונש של 14 חודשי מאסר. באשר ליתר רכיבי הענישה הוסכם כי המאשימה תעתור לעונשים של מאסר על תנאי, קנס ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי, וההגנה תוכל לטעון לעונש ביחס לרכיבים אלו באופן חופשי.

כתב האישום

3. מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 24.06.2022 בשעה 21:14 או בסמוך לכך, נסעו שוטרים בניידת בילוש בכביש 31 לכוון תחנת המשטרה בערד בדרכם למשמרת בילוש. במהלך הנסיעה, לאחר שעברו את היישוב חורה, הבחינו השוטרים ברכב מסוג "טויוטה קורולה" (להלן: "הרכב") נוסע ב"זיגזג" ועובר בין נתיבי הנסיעה. בעקבות האמור, החליטו השוטרים לעצור את הרכב לבדיקה. השוטר אשר נהג בניידת הפעיל את האורות הכחולים המהבהבים במטרה לעצור את הרכב. השוטרים נסעו במקביל לרכבו של הנאשם וסימנו לו לעצור בצד. הנאשם שהבחין כי מדובר בשוטרים, האיץ את מהירות נסיעתו והשליך מחלון הרכב נשק מסוג רובה ציד מאולתר, אשר יורה ובכוחו להמית אדם (להלן: "הנשק") והמשיך בנסיעה עד אשר נעצר בצד הכביש. לאחר שהנאשם נעצר, שניים מהשוטרים חזרו למקום המשוער שבו נזרק הנשק ומצאו אותו בשיחים בסמוך לכביש.

טיעוני הצדדים

4. **המאשימה** טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר. המאשימה עתרה בהתאם להסדר הטיעון לעונש של 24 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי מרתיע, קנס משמעותי ופסילת רישיון נהיגה ממושכת בפועל ועל תנאי. את עתירתה לפסול את רישיון הנהיגה בפועל ועל תנאי נימקה המאשימה באופן נהיגתו של הנאשם ובכך שזה עשה שימוש לרעה ברישיון הנהיגה לצורך הובלת נשק ברכבו.

במסגרת טיעוניה, המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה המשמעותית בהם ולחומרה הקיימת בהחזקת נשק באופן לא חוקי הן בל החשש לתאונות העלולות להיגרם בידי המחזיק בנשק והן בשל החשש שהנשק יתגלגל לידיים חבלניות או עברייניות. המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה לרבות לתכנון שקדם את ביצוע העבירה, לסוגו ואופיו של הנשק (נשק ציד לא אוטומטי), לכך שהנשק הוחזק ללא תחמושת, למקום בו הוחזק הנשק (ברכבו שנסע בכביש מרכזי באזור הדרום), לניסיון הימלטות של הנאשם מהשוטרים ולעובדה שהוא השליך את הנשק מחלון הרכב.

באשר לאופי הנשק, המאשימה ציינה כי בשל כך שלא מדובר בנשק תקני המסוגל לירות במצב אוטומטי ובשל כך שזה הובל ללא תחמושת לצדו, הסכימה היא במסגרת ההסדר לטעון לעונש הראוי לשיטתה במקרים של נשיאת כלי נשק קצרים כמו אקדח.

המאשימה עמדה בטיעוניה גם על שיקולי ההרתעה, על מגמת ההחמרה בענישה בעבירות נשק לרבות תיקון חוק העונשין בדבר עונש מזערי לעבירות נשק ועל כך שלא התבקש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, מה שמאין הצורך להידרש לשיקולי שיקום.

5. **ב"כ הנאשם** טען כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בעניינו צריך לעמוד על 14 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם טען כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם על תחתית מתחם העונש ההולם (כפי שגם המאשימה עתרה ביחס למתחם שלו טענה), היינו לקבוע עונש מאסר של 14 חודשים. ב"כ הנאשם טען כי יש לתת משקל לסוגו ולאופיו של הנשק שהוביל הנאשם - רובה ציד - ולהבחנה שיש לעשות בין נשק שכזה לבין רובה סער או אקדח שנועד למטרות אחרות.

ב"כ הנאשם עתר להימנע מהטלת קנס או לחלופין להסתפק בקנס מידתי בשל מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם ושל משפחתו ובשל אופי העבירה שאינה כלכלית. כן עתר שלא לשלול את רישיון הנהיגה של הנאשם בפועל לנוכח כך שהנאשם לא הורשע בעבירת תעבורה ולא סיכן אנשים בכביש תוך שהוסיף כי שלילת רישיון הנהיגה תפגע בשיקומו וביכולת הנאשם לעבוד לאחר שחרורו (בעניין זה צירף מכתב ממעסיק).

בטיעונו הפנה ב"כ הנאשם גם לגילו הצעיר של הנאשם, להודאתו ולחיסכון בזמן שיפוטי, לכך שהוא נעדר עבר פלילי, לנסיבות חייו האישיות ולהתנהלות הנורמטיבית של הנאשם ומשפחתו. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

6. **הנאשם** מסר כי הוא מצטער על מעשיו, כי הוא מעוניין לחזור למשפחתו ולחזור לעבוד.

דין והכרעה

7. למעשה הצדדים הציגו בענייננו הסדר מסוג "הסדר טווח" שבין 14 ל-24 חודשי מאסר, הגם שכל אחד מהצדדים התייחס בטיעוניו, כל אחד בדרכו, למתחם העונש ההולם.

בפסיקת בית המשפט העליון קיימות גישות שונות ביחס לשאלה האם במסגרת הסדר שכזה פטור בית המשפט מחובתו לקבוע מתחם עונש הולם. מחד, קיימת גישה לפיה קביעת מתחם עונש הולם על-ידי בית המשפט היא אמירה נורמטיבית של בית המשפט אשר צריכה להיאמר ללא קשר להסדר שבין הצדדים. מאידך, קיימת גישה לפיה בנסיבות דומות, של הסדרים "סגורים" או "הסדרי טווח", אין מקום לקביעת מתחמי עונש הולם. לעניין הגישות השונות ראו למשל ע"פ 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.06.2016), פסקה 8.

לצד אלה, קיימת גם גישת ביניים לפיה במקרה שכזה אין צורך בהרחבה ובפירוט של מתחם העונש ההולם. צורך שכזה יכול לקום בעיקר עת מוצא בית המשפט להטיל עונש שנמצא מחוץ לטווח המוסכם. בעניין זה ראו למשל ע"פ 6943/16 **גלקין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.01.2018), פסקה 3.

סבורני כי לנוכח אופיו של ההסדר אליו הגיעו הצדדים, ולנוכח העובדה שהעונש שאותו מצאתי להטיל על הנאשם נמצא בתוך טווח הטיעון המוסכם של הצדדים, אין הכרח לשרטט במדויק את גבולות מתחם העונש ההולם בענייננו, אף שמוצא אני לציין, כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בענייננו צריך להיות גבוה מזה שלו טען ב"כ הנאשם.

אחר כל זאת, פטור בלא כלום אי אפשר, וכדי להבין את מסקנתי בדבר העונש הראוי לנאשם, מצאתי לעמוד גם על השיקולים שמגבשים על דרך כלל את מתחם העונש ההולם.

8. הנאשם פגע בערכים של שמירה על שלום הציבור ובטחונו, לרבות הגנה על חיי אדם, שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי.

ניסיון החיים במציאות הישראלית מלמד כי ישנו בסיס מוצק לחשש כי נשק שהוחזק או הובל באופן לא חוקי יימצא בסופו של יום בידי גורמים עברייניים או עוינים שיעשו בו שימוש לפגיעה בגוף ובנפש. בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.6.2013) פסקה 12:

"...אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב, בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה".

כן ראו דברי השופט מ' מזוז בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (פורסם בנבו, 5.11.2019):

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית והגורם בלעדיו איין 'causa sine qua non' למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושווד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה [...]. ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת "יבוש הביצה" המשמשת ערש לגידולן של תופעות אלה...".

9. בענייננו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית בשים לב לסיכון הגבוה לגוף ולנפש הנובע מנשיאת והובלת נשק. כזכור, הנאשם הוביל רובה צייד מאולתר שבכוחו להמית ברכבו, נהג ב"זיגזג" בכביש, האיץ את רכבו כשהתבקש על-ידי השוטרים לעצור ובהמשך אף השליך את הנשק מחלון רכבו.

לצד זאת, בבחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים נתתי משקל גם לכך שהנאשם לא נשא תחמושת לצד הנשק, לא השתמש בנשק או נשאו אגב ביצוע עבירת אלימות או עבירה אחרת ולכך שהנשק נמצא ונתפס על-ידי השוטרים ולא התגלגל לידיים חבלניות או פליליות.

10. באשר לנסיבות ביצוע העבירה נתתי דעתי לנזק שנגרם לביטחון הציבור, ולמצער לתחושת ביטחון הציבור; לנזק שעלול היה להיגרם לו היה מגיע הנשק לידיים חבלניות או פליליות; לסוגו ולאופיו של הנשק, לאופן הנהיגה של הנאשם; לניסיון ההימלטות של הנאשם מהשוטרים ולכך שהשליך את הנשק מחלון רכבו.

מאידך נתתי כאמור משקל לכך שהנאשם נשא את הנשק ללא תחמושת, לא אגב ביצוע עבירה אחרת ואף לא השתמש בנשק. כן נתתי משקל לכך שבסופו של יום הנשק נתפס ובכך צומצמה מידת הנזק שעלולה להיגרם לציבור כתוצאה מביצוע העבירה.

באשר לאופיו ולסוגו של הנשק, אציין כי נתתי משקל לכך שמדובר בנשק שהוא רובה ציד מאולתר, הגם שאין להפריז במשקלה של נסיבה זו. זאת, לנוכח האמור בעובדה 4 לכתב האישום, דהיינו שהנשק שאותו נשא והוביל הנאשם הוא נשק אשר יורה ובכוחו להמית אדם.

בעניין זה ראו ע"פ 5813/21 ג'בארין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.5.2022) (להלן: "עניין ג'בארין"), פסקאות 14-15:

"על רקע האמור, אין מקום לקבל את טרוניית המערערים כי גזר הדין שניתן בעניינם אינו מביא לידי ביטוי את העובדה כי מדובר "רק" בהחזקת נשק מסוג רובה ציד. נשק הוא נשק. מדובר בכלי משחית המסוגל "להמית אדם" כלשון סעיף 144(ג) לחוק העונשין. לא בכדי המחוקק ביקש להכליל בגדר המונח "נשק" מנעד רחב של כלים ואביזרים המסוגלים לגרום למותו של אדם. כלי נשק מסוגים שונים שהושגו שלא כדין מובילים לא פעם לפגיעה בחיי אדם, והצורך לשרש רעה חולה זו באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה חל על כל סוגי כלי הנשק.

מכאן אפוא שאין לקבל את טענת המערערים כי שגה בית המשפט בהתייחסו אל עבירת החזקת הנשק בנסיבות ענייננו, הנסובה על החזקת רובה ציד, כעבירה המצדיקה ענישה מחמירה.

חרף האמור, הגם כי עבירת החזקת רובה ציד אינה חומקת מהכלל המכתיב ענישה מרתיעה, יש אכן מקום ליתן ביטוי לסוג הנשק בבחינת נסיבות ביצוע העבירה. כך העונש המושת על נאשם בגין עבירות המתבצעות בנשק צריך להיות מושפע מפוטנציאל הסיכון הטמון בנשק המוחזק שלא כדין תוך התייחסות בין היתר לסוג הנשק הספציפי בו בוצעה העבירה...".

כן ראו ע"פ 6383/21 קריף ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.2.2022) (להלן: "עניין קריף"):

"עוד נטען כי במקרים שבהם נפסק עונש דומה לזה שהוטל על מערערים אלה לא דובר באקדח "מוסב" אלא באקדח רגיל או בתת מקלע. אכן, בהתאם לתורת הענישה האינדיבידואלית יש לתת את הדעת גם לנתונים אלה, ולהתחשב אף בהם בעת גזירת הדין; יחד עם זאת, אין להפריז במשקל שיש לתת לנתונים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין "מדרגה עונשית" שמתמקדת אך ורק בנתון זה ובתוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנשק לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חיי השגרה של החברה. כפי שהובהר, חלק מרעתן החולה של עבירות הנשק מצוי לאו דווקא בשימוש הישיר בנשק, אלא בנזקים שנלווים להחזקה ונשיאה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי".

11. ביחס לענישה הנוהגת בית המשפט העליון קבע כי יש לתת ביטוי עונשי הולם לעבירות הנשק ולתת משקל גבוה לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מפני ביצוע עבירות דומות. בית המשפט העליון חזר והדגיש בשנים האחרונות פעם אחר פעם את הצורך בהחמרה בענישה בעבירות נשק. לעניין זה ראו מיני רבים ע"פ 5330/20 ענבתאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.2020), פסקה 14:

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנובעת לביצוע עבירות בנשק, לסוגיהן. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות בנשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה... וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים, במקרים המתאימים...יתרה מכך, בשל החומרה היתרה שבעבירות אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה" (דגש לא במקור, י' ל').

בע"פ 4303/22 אבו גאנם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.12.2022) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של הובלה ונשיאת נשק והותיר על כנו עונש של 31 חודשי מאסר הכולל הפעלת מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשי מאסר בחופף. במקרה זה נתפס הנאשם כשהוא נושא ברכו אקדח חצי אוטומטי ובתוכו מחסנית ריקה המתאימה לאקדח כשהוא מוסלק בבד תקרת הרכב מעל מושב הנוסע. עוד יש לציין כי במסגרת הסדר הטיעון הגבילה המאשימה את עצמה לעונש של 31 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 5304/01 **שרביט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.11.2001) דחה בית המשפט העליון ברוב קולות עת ערעורו של נאשם שהורשע בנשיאה והובלת רובה ציד ותחמושת והותיר על כנו עונש של 30 חודשי מאסר. יצוין, כי לנאשם זה היה עבר פלילי בעבירות נשק והוא אף נשא בעונש מאסר;

בעניין קריף הנ"ל דחה בית המשפט העליון את ערעורם של נאשמים 1 ו-3 שהורשעו בעבירות של הובלה ונשיאת נשק והותיר על כנו עונש של 25 חודשי מאסר. במקרה זה נאשם 1 יצר קשר עם נאשם אחר וביקש שסייע לו לקבל לידיו נשק. נאשמים 1 ו-3 קיבלו מנאשם 2 נשק מסוג אקדח הזנקה שהוסב לירי קליעי. נאשם 3 לקח את האקדח והטמינו במכנסיו, ונאשמים 1 ו-3 נסעו מהמקום ונתפסו בהמשך על ידי המשטרה. אף ערעורו של נאשם 2, שהורשע בעבירה של עסקה אחרת בנשק ונדון ל-36 חודשי מאסר, נדחה;

בע"פ 5765/20 **בכר ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.03.2021) נדחה ערעור הנאשמים שהורשעו בעבירות של הובלת ונשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט. במקרה זה נדונו הנאשמים ל-18 חודשי מאסר בגין כך שהובילו שני אקדחים, כאשר בכל אקדח מחסנית מלאה. השניים ברחו מניידת משטרה שסימנה להם לעצור, ואחד הנאשמים אף ברח רגלית כשהרכב עצר ובהמשך השליך את האקדחים והמחסניות;

בע"פ 9702/16 **אבו אלוליאיה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.9.2017) דחה בית המשפט העליון, בדעת רוב, את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של נשיאה והובלת תת מקלע מאולתר, קת לרובה סער M-16 ותחמושת והותיר על כנו עונש של 18 חודשי מאסר;

בע"פ 8133/15 **יונס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.4.2017) דחה בית המשפט העליון את ערעור הנאשם שהורשע בעבירות של החזקה ונשיאה של שני חפצים דמויי תת מקלע מאולתר ותחמושת ועבירות נלוות נוספות והותיר על כנו עונש של 14 חודשי מאסר ומתחם עונש שנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר;

בת"פ (מחוזי-יפה) 51828-02-14 **מדינת ישראל נ' עטאללה** (פורסם בנבו, 1.12.2014) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בנשיאה והובלה של שני רובה צייד מאולתרים 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות משיקולי שיקום.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים שאת חלקה אסקור להלן. מטבע הדברים צרף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית כך **צרפה המאשימה את עניין ג'אברין** בו דחה בית המשפט העליון את ערעורם של שני נאשמים שהורשעו בעבירה של החזקת נשק מסוג של רובה צייד דו-קני הטעון בשני כדורים בנוסף לחגורה ייעודים לתחמושת ובתוכה 17 כדורים המתאימים לרובה. בית המשפט העליון הותיר על כנם עונשים של 18 ו-21 חודשי מאסר. יצוין, כי לשני נאשמים אלה היה עבר פלילי, לרבות בעבירת נשק;

ע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 14.9.2022) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת העונש שהוטל על נאשם שהורשע בנשיאת נשק שלא כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובכניסה

ושהיה בישראל בניגוד לחוק והמיר את עונשו ל-28 חודשי מאסר חלף 18 חודשי מאסר. במקרה זה נשא הנאשם, ששהה בישראל שלא כדין, אקדח חצי אוטומטי עם מחסנית וכדורים תואמים ברכבו ומלט משוטרים שביקשו לעצור אותו לבדיקה עד שנעצר;

ב"כ הנאשם צרף, בין היתר, את ע"פ 8320/21 **מדינת ישראל נ' בסילה** (פורסם בנבו, 28.12.2021) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המאשימה על קולת העונש שהושת על נאשם שהורשע בעבירה של החזקת נשק ואביזרי תחמושת והעמיד את עונשו על 14 חודשי מאסר חלף 7 חודשי מאסר תוך שהוא מציין שאין דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין. במקרה זה הנאשם נשא והוביל נשק דמוי רובה סער M-16-5 מחסניות שחלקן הכילו תחמושת, מיכל תרסיס שמן לנשק, קת פלסטיק, 2 קופסאות כדורי תחמושת המכילות 60 כדורים;

ע"פ 2564/19 **אזברגה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.7.2019) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של נשיאת נשק - אקדח יחד עם מחסנית תואמת והותיר על כנו עונש של 16 חודשי מאסר;

ע"פ 4978/19 **אבו מנסור נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.7.2019) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעורם של נאשמים והעמיד את עונשו של נאשם 1 על 12 חודשי מאסר חלף 18 חודשי מאסר שהוטלו עליו בבית המשפט המחוזי בעיקר בשל הליך טיפולי מוצלח שעבר ואת עונשו של נאשם 2 על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף 9 חודשי מאסר שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי. במקרה זה הורשע נאשם 1 בנשיאה והובלת נשק ונאשם 2 בעבירה של החזקה (קונסטרוקטיבית) של נשק.

12. מצאתי לתת משקל גם להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי; לפגיעה בחירות שחווה עד כה; לגילו הצעיר של הנאשם; לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי; לניהול אורח חיים נורמטיבי עד שנעצר (ראו מכתב המעסיק - נ/1) ולפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, לרבות בשים לב לכך שזהו מאסרו הראשון.

מעבר לאמור נתתי משקל לשיקולי ההרתעה. באשר לשיקול הרתעת היחיד אצין, כי הנאשם לא ביקש לקבל בעניינו תסקיר של שירות המבחן, תסקיר שיכול היה לשפוך אור על מניעיו לביצוע העבירה, על המסוכנות הנשקפת ממנו ועל אפשרויות הטיפול והשיקום. בהעדר ממצאים אלו, ולנוכח נסיבות ביצוע העבירה ואף לנוכח אופן נהיגתו והתנהלותו מול השוטרים, סבורני שיש מקום לתת ביטוי בענישה לשיקול הרתעת היחיד.

לצד זאת, נראה שיש מקום לתת ביטוי בגזר הדין גם לשיקול הרתעת הרבים, הרלוונטי לגזרה זו של עבירות.

באשר לשיקול זה, עלינו לתת דעתנו גם ל"צרכי השעה", ולתחינות הציבור, לרבות הציבור אליו משתייך הנאשם, לפעול למיגור החזקת הנשק הלא חוקי והפשעה הכרוכה בכך שהפכו זה מכבר ל"מכת מדינה" ול"מכת מגזר" בפרט.

בעניין זה ראו **עניין חליהל**, פסקה 8 וכן את דו"ח מבקר המדינה "התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים", 28 (2018).

בנוסף, יש לתת את הדעת גם לעונש המזערי שנקבע לאחרונה בעבירות נשק, ראו חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021.

בהתאם לתיקון, סעיף 144(ז) לחוק העונשין קובע עונש מזערי של רבע מהעונש המירבי שנקבע לעבירה, ובעניינו מדובר בעבירה של נשיאה והובלת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, עבירה שהעונש שלצידה הוא עשר שנות מאסר, היינו עונש מזערי של שנתיים מאסר וחצי. יצוין, כי תיקון זה הוא בגדר הוראת שעה למשך שלוש שנים שתחילת תוקפה הוא מיום פרסום התיקון, 08.12.2021, כשהנאשם בעניינו ביצע את העבירות ביום 24.06.2022.

מן האמור עולה שהעונש המזערי בעניינו צריך לעמוד על 30 חודשי מאסר, ואולם בהתאם לסעיף 144(ז) לחוק העונשין ניתן לקבוע עונש שיפחת מהעונש המזערי מטעמים מיוחדים שירשמו. בעניינו הטעם המרכזי להטיל עונש שיפחת מהעונש המזערי הוא העמדה העונשית שהציגה המאשימה במסגרת ההסדר, שהיא קלה מהעונש המזערי.

המאשימה נימקה עמדתה העונשית באופיו ובסוגו של הנשק. בהתאם להלכה הפסוקה, ככלל בית המשפט יכבד הסדרי טיעון וככלל לא יהיה "יותר קטגור מקטגור", ובנסיבות עניינו, על רקע הנימוק הקשור בסוג הנשק ובאופיו, לא מצאתי לסטות מכללים אלה. זאת, אף בהתעלם מזיקת המאסר המותנה לעונש המזערי.

באשר לעונש של פסילת רישיון נהיגה סבורני כי יש לקבל בקשת המאשימה באופן חלקי, היינו להסתפק בפסילה בפועל בלבד של רישיון הנהיגה (ללא פסילה מותנית), ואף זאת לתקופה מוגבלת.

לטעמי בנסיבות עניינו נדרשת פסילה בפועל של רישיון הנהיגה ואין מקום להסתפק בפסילה מותנית. זאת, לנוכח השילוב שבין ניצול הרישיון שניתן לנאשם לנהוג לטובת הובלת נשק באופן לא חוקי לבין אופן נהיגתו (נסע ב"זיגזג" ועבר בין נתיבי נסיעה, האיץ את מהירות נסיעתו לאחר שהשוטרים הפעילו אורות כחולים מהבהבים בניידת והשליך נשק מתוך רכב נוסע).

יחד עם זאת, בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם ולרצון לשמר לו על אופק שיקומי לאחר שחרורו מן המאסר, הפסילה תהיה כאמור לתקופה מוגבלת.

13. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר.

עמוד 8

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין, על חלופותיו השונות.

ג. קנס בסך 2,000 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 3 חודשים מהיום.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק ברשיון נהיגה למשך 6 חודשים החל מיום שחרורו מהמאסר. ככל שלנאשם פסילה אחרת, הפסילה מתיק זה תרוצה במצטבר לאותה פסילה. על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט או למלא תצהיר מתאים לצורך תחילת מניין תקופת הפסילה.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"ג, 23 פברואר 2023, במעמד הצדדים.